

ЧАСОПІСЬ
для
руских родин.
Виходить щодня
кromě dnív po
неділях і святах.

БУКОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата 10 зл.

* * *

Се, як бачите, є три зірочки, котрих часто уживає ся не на те, щоб щось розяснили, як по зірочках треба би сподівати ся, лише противно на те, щоб щось покрили тім'ю. Не хоче на приклад автор підписати ся під своїм твором, або не хочуть його підписати — тоді дас ся * * * — і справа готова. Ти собі думай, що хоч — три зірочки нічого тобі не скажуть.

Три зірочки у сфері уніформованих людей — дуже часто приемніші, ніж три зірочки на небі; але у сфері руских політиків ті три зірочки — дуже підозрілі і грізні. На приклад, композитор Вахнянин уложив гарні пісні „Живем!“ „Гурра у бій!“ і інші, — пісні дуже ефектовні, що публіці мусять подобати ся. Але композитор Вахнянин є їй послом і — аж страшно сказати! — є він послом зовсім не таким, як був Романчук. За таку страшну провину — розуміє ся — нехай знає, що про него Русь гадає: „от тобі їй кара, при твоїх композиціях даемо * * *, щоб люди їй не підозрівали, що ти можеш бути добрим композитором, а лихим послом; нехай усі гадають, що ти вмієш лише дістармонію ширити, а гармонійного нічого ніколи не зложив і не зложиш!“

Живем, живем! — хто се уложив? Дивиш ся на афіші: * * *!

Ні, се справді інтересна річ оті три зірочки! Треба їм ліпше придивити ся, які они — темні...

* * *
Чому комітет, устроюючий концерт, уважає потрібним, затайти перед рускою

публикою імя композитора, котрий заразом є зненавідженім посолом? Робить так тому, бо ему іде о успіх концерту, отже не хоче дразнити розполітикованої публіки навіть загадкою імені посла-композитора. Але на мою думку ті три зірочки говорять публіці ще страшенні трублінства, а іменно такі: „Ти, руска публіко, є глупа; ми то знаємо і числимо ся з тим. Ти така глупа, що готова взяти композицію посла за його діяльність посольську, і хочби композиція була їй дуже гарна, ти готова її висвистати тому, що єї зложив не любий тобі посол. Ти зі своєю політикою всюди влізеш: і на баль і на концерт і на празник, іменно всюди там, де для політики місця не повинно бути. Ми то знаємо і, аби твоїй глупоті піддобрити ся, за темнююмо справу трьома зірочками!“ Такі страшенні трублінства говорять рускій публіці ті три зірочки.

А публіка що на се? Она рада, що комітети її глупоту так високо цінують. О руска, славна публіко, не варта ти бублика!

* * *

Коли придивити ся тому, як верхововодячі у Русинів сфері числять ся з публікою, в чім її потурають, то чудовати ся треба, що та публіка не обиджає ся. Її вважають верховоди такою глупою, що чей же не вся публіка такою є.

Возьмім приклад:

Сьпіває ся в Гусі: „Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить, а на апостольськім престолі чернець годуваний сидить; людською кровлю торгує і рай у найми віддає...“ Розумна публіка по-

винна бі знати, що се уступ з поеми Еретик або Іван Гус і що наведені думки — то думки Гуса. Але всякі комітети сьпіваків і католики не припускають такого значення у публіки і змінюють наведені слова поета так: „Кругом неправда і неволя, народ замучений мовчить, а на царгородськім престолі евнух годуваний сидить.“ І виходить страшна дурниця: раз, що на царгородськім престолі мабуть ніколи не сиділи евнухи, а противно султани держали і держать собі сотки жінок; а друге: царгородський евнук після сего тексту стає нараз лютим чоловіком: людскою кровлю торгує і рай у найми віддає... Як торгує, який рай у найми віддає?...

Або от другий приклад: Русин повинен знати, що сольо: „Ой Дніре, мій Дніре“ — то думка Яреми з Гайдамаків і они у Яреми, що йде у Чиркаси на різню, зовсім на місци. А ті думки ось які: „Пекельне съято по всій Україні сю ніч зареве; потече богато-богато-богато шляхецької крові!... Козак заспіва: нї Жида нї Ляха!“ Комітети сьпіваків знають наявність в тім випадку властій, жідів і Ляхів і невинні на теперішні часи слова Яреми змінюють на такі: „потече богато татарської крові; козак заспівав: нї лиха нї врага!“... Глупота — тай годі! А всі ті, що такої глупоти жадають і на таку глупоту годять ся — також не мудрі. Треба ж людям радше виснити, що нічого їм лякати ся съпіву Гуса або Яреми, що можна їх слухати без трими, — ніж потурати плиткоумності людській. Треба людям сказати, що композитора за добре твори повинні шанувати, а посла — коли хочуть — можуть і не любити; а не так, як у нас діє ся, що на

Два товариші.

ОПОВІДАНЕ

Романа Висовського.

— Де ти, Владку, нині так забавив ся, що не прийшов навіть на вечірку? — з зачудуванем спітив Ізidor товариша, що проти свого звичаю після обіду не вернувся, аж коло 10-ої години вечером. — Я прочитав уже спорій шмат Лайкснера... Був тут Михайлло; ми спорили про деякі квестії, зачіплені Лайкснером, очікували тебе, ну, і він вкінці пішов домів, запросивши нас на завтра на весілля свого брата; хоче їхати зараз після екскурсії... Варто би поїхати, придивити ся близьше народним звичаям! Ти тут, як каже отець Твердоглавий, (так звали катихита) найбільший „хлопоман“, отже повинен старати ся нашого мужика пізнати у всіх хвилях його життя...

Володимир мов не чув сеї бесіди товариша, стояв хвилину задуманий, відтак спітив:

— Ти не знаєш близьше Петеркової сестри?

— Тільки знаю, що їй ти, з видження...

— Ну... то я знаю її трохи близьше.

— Якже-ж се? Ми спровадили ся оба недавно до сеї камениці, а вчера що йо Петерка, коли ти его спітив, що се за чорнобрива мешкає біля нас, сказав, що се його сестра... Не вже-ж ти тільки так затаїв ся з сею знакомістю?

— Як ти любиш підозрівати! Знаєш добре, що перед тобою нічого не таю!

— Ну... та се спіравді так, але я думав, що при нім...

— Не було що тайти й перед Петеркою, бо як раз він сам познакомив мене нині з своєю сестрою.

— А бач який дотепний! то він тебе по-те запросив нині до себе, а ти...

— Трохи так, трохи й не так. Як знаєш, Петерко прийшов до мене по обіді та викликав на прохід. По дорозі розказав мені, що сестра його вже шестий рік учить ся приватно до гімназії, перше він їй в деякі помагав, тепер же-ж не чує в собі до сего сили, особливо в деяких предметах — тому то родичі його, а радше він іменем родичів просить мене, щоб я приняв ся за сю лекцію. Я не вагував ся пристати на сю пропозицію, однак з сим застереженем, що не обіцюю витревати до кінця року на становищі учителя. Після моєї заяви завів мене Петерка до своїх родичів, представив мені їм

і сестрі, я зробив першу лекцію, відтак затримали мене на вечірку, ну і так час зійшов.

— Так отже ти нечайно познакомив ся з гарною панночкою... але мені чудно, що сему старому фельдфебелеві на силу захотіло ся свою дочку зробити фільзофом, що він щось чув про еманципацію жінок!

— Тож то бо є, що се незвичайний фельдфебель. Петерка, син богатого Мадяра, кінчин школи у Відні, відтак був офіцером на Угорщині. Саме тоді знялася мадярська метушня і Петерка став також під стиг Кошута. Після упадку новетані его інтернували і засудили на смерть. Але ему вихлопотали амністію і остаточно дістав ся наш Петерка як новітовий фельдфебель до Галичини. Ось тобі й коротка житієпись сего старого фельдфебеля, що єї сам мені розказав.

— Якже-ж ви балакали з тим Мадяром, хиба по німецьки, бо ти по мадярски не втіш!

— Ні! по руски! А вже-ж він тільки час живе у всіхінній Галичині! Подружив ся з Русиною, дома говорять по руски, і дім свій самі вважають руским. Найлучшим доказом сего от хоч би ся обставина, що молодий Петерка вважає себе Русином.

— Го! го! щось ти дуже симпатизуєш з сим підхвеблем, коби лиш сї симпатії не скотули гравітувати на сторону молодих підхвеблят,

найневиннішим концерті бачині сліди наївного політиковання.

* * *

Пан цугсфірер з трома зірочками в компанії — то велика риба, але композитор з трома зірочками, то риба „безгласна“, ще гірше: то якийсь фантом, затасна істота, котрої люди не повинні знати, хоч можуть одушевляти ся єї творами. Не повинні знати, в тім і діло! Русин не повинен знати, що його політичний противник доброго зробив, він повинен мати його за віхоту. У свого-ж політичного приятеля він повинен бачити тілько саме добро, самі добрі прикмети і самі добрі діла. Ну! з таким поглядом на людій і на їх діла ми далеко не зайшли і не зайдемо! Трьома зірочками обдурили гладко себе, але не обдуримо історій...

І на що людям придали ся ті три таємничі зірочки, так часто у нас уживані всюди, де не хочемо у противника бачити нічого доброго? Яка кому користь із того потураня замотиличеній політиці рускій? Чи ми справді бажаємо собі мати глупу публіку? А коли ні, то чи єї виховаемо на мудру і справедливу трьома зірочками?

O. M.

Вісти з Канади.

— о —

Winnipeg, Man. 16. серпня 1897.

Доносять урядово з Оттави, що всіх іммігрантів від нового року до 1. серпня прийшло 9000, — п'ять разів стілько, що тамтого року. В тім числі можна наслідком рахувати 4000 наших людей з Галичини і Буковини. В оголошенню говорить ся, що половина іммігрантів походить із Спол. Держав, але се неправда.

Правительство канадське видало розпоряджене, щоб не приймати до роботи при залізниці дорозі робітників зі Спол. Держав. Головний агент, імміграційний комісар McCleary їздив сам на місце робіт і повинен платити неканадських

робітників. Для того дістане богато наших людей роботу.

В Lake Dauphin застрайковали робітники залізничні, жадаючи підвищення денної платні з 1.50 долара на 1.75 д. Компанія набрала до роботи наших людей.

Жнива вже ту зачинають ся — потрібно 2500 робітників. Богато наших бідаків знайшло роботу при жнивах так тут в Канаді, як і в Спол. Державах. Треба тілько кинути ся, а можна заробити на жнива і 30 дол. місячно, розуміє ся, що і харч.

О. Нестор Дмитрів обізджає тепер кольонії рускі по черзі. Дня 1. серпня відбуло ся богослужене в Stuartburn, де і посвячено два циментарі. Один між буковинськими Русинами по лівім боці ріки Roseau, а другий на правім боці ріки на фармі Івана Пригроцького. В ту неділю окрещено також 10 дітей і відбуло ся вінчане Василя Гаврилюка з Анною Фодчак. Се перше вінчане в Канаді. Треба би нашим людям, охочим до женитьби, знати, що як хто хоче, щоби съявщеник дав ему слоб, мусить постарати ся о позволене від уряду, о так званий Marriage License. Таке позволене можна дістати в поблизькім місточку за заплаченем такси 2 дол. — і треба мати двох съявдків. Съявщеник вже без опівдій дасть слоб.

В ту саму неділю 1. серпня відбуло ся по богослуженю віче громадське, на котрім вибрано комітет церковний. До комітету ввійшли: Петро Майковський, голова і касиер, Семен Саламандрук, заступник голови, Григорій Пригроцький, секретар. Радні: Василь Загара і Симеон Підгірний.

На весні мають ставити церков, а тимчасом будують каплицю. — Треба конечно, щоби хтось заложив стор (скелеп) в Stuartburn. На що мають чужі люди користати з нас? Людий богато, бо 253 родин — отже стор міг би добре стояти. Теод. Вахна з Mayfield, Ра, вибрав собі фарму в Stuartburn і починає газдувати. Вже пречі в один чоловік на цілій кольонії, що вміє англійську беседу. Треба би, щоби більше молодих хлопців приходило зі Спол. Держав, а дуже би і собі помогли і нашому народові знанем англійської мови. З часом не стало би несумінних перевідчиків-жидів і російських Німців. Читаю в газетах, що в Edmonton ряд іменував перевод-

чиком для наших людей Німця з Галичини Йогана Кребса з платнею 200 дол річно.

Дня 8. с. м. відправив Сл. Божу і 12 дітей окрестив о. Н. Дмитрів на наші великий кольонії в Lake Dauphin. І ту також посвятив циментарі на фармі Микити Гунала тай вибрано комітет церковний з них люді: Микита Гунало, голова, Кость Качмарик, секретар, Василь Козій, касиер, Іван Яловега, радній. Ту есть наших людей до 300 родин на просторі яких 30 миль.

В англійській газеті Nord Wester з дня 5. с. м. появив ся протест фармерів з околиці Neepawa, Man. против напливу наших людей. Бутні Англичани з зависті, що наші люди подіставали недалеко від них дуже добре землі, висипали ся з ріжними прізвисками на нас, відмовляючи нам спосібності до культури і т. ін. За кілька день появилася в газеті Manitoba „Free Press“ стаття о. Н. Дмитрова, в котрій була належна відправа премудрим Англичанам. І зовсім природно. Як добре придивити ся, то фармер від фармера мало чим ріжнить ся, хиба що Англичани убирає ся інакше і мясо єсть, хоть би послідну корову зарізав; але він дурний може ще більше, як наш чоловік. Раз віз мене один фармер Англичанин і питав ся зовсім на серіо, чи Галичина належить до Туреччини? Або знов такий факт: Був два роки тому один дуже учений урядник в імміграційнім офісі. Історію та географію, а особливо новий завіт, знати на пам'ять. Дуже вже вченій був. Як почали наши люди з Галичини напливати, заходить той урядник в голову: звідки взяти товмачів? Треба конче спровадити з малої Азії. Вчу в то другий тай питаете ся вченого, по-що ему товмачів з малої Азії. — Та-ж Галіціяни з малої Азії, відповідає мудрець, — чи-ж не знаєш, що св. Апостол Павло писав листи до Галіціянів? — От вам мудрість Американія, котрий поза свій бізнесовий ніс даліше не видить. Та нема так дуже чого горохіги ся, нема так дуже чого надувати ся! Наш мужик далеко більше варта від пустого Американця. Не тілько з біди, але і з моральних побудок прийшли наші люди до Канади. Каже: „як побачив я, що при тих виборах діяло ся, то кажу собі: Боже, не хочу ту більше бути — іду, іду на край світу, най не дивлю ся на ту погань галицьку.“

то тоді-б стара готова й коцюбу заангажувати на сцену своєї хижі, ну, а се не було би тобі дуже приемно...

— Се дрібниця... але...

— Ну, звісно, — перебив шуткуючи Ізидор, — ти збив ся тепер своїми гадками під хмару, то для тебе се дрібница, але такий досадний аргумент, як коцюба, і найбільшим ідеалістам дає пізнати мерзку дійсність... а тоді... тоді їм се зовсім не дрібница.

— Але для мене буде се завсіди дрібниця, отже лишим его! Тепер скажи, як тобі відається се Марія?

— Марія? що за Марія? я ніякої не знаю.

— Дорку! не вдавай наївного, а вже-ж знаєш, що говорю про Петерківну!

— А так кажи! та се справді гарна дівчина. Але я єї не вважав спосібною баламутити хлопцям голову, гм... звісно, еманципація! Але в сім случаю ти їй повинен платити за науку, а не вона тобі, бо твоя роль тут зовсім пасивна.

— Та я не про се тебе питала, скажи мені без шутковання, якою она тобі відається ся.

— Нічо казати, гарна штучка... Гм... се знаменита штучка для таких фельдфеблів, що не мають виглядів на... Алеж бо се справді еманципована дівчина; я гадав, що тебе й за рік не в силі навчити любови, а вона доказала сего за одну лекцію. Ну, ну, помагай Біг, я гадаю,

що се добрий вибір, буде мав старий „підхвебель“ добrego затя. Вже тобі юлом не вибем з голови сеї Марії!

— Але ж прошу тебе, не кепкуй з невинної дівчини. Мене запрошено на лекцію без ніяких побічних цілій. Своєю дорогою, вона могла мені подобатись, але вона до сего нічим не спричинила, а хотія би і спричинила, то зовсім не съвідомо. Я хотів з тобою поважно поговорити як з найближшим товаришом, а ти усе збуваєш съмішками.

— Отже скажи отверто, чи ти справді так нечайно залюбив ся? — начав уже поважніше Ізидор.

— Залюбити не залюбив ся, але Марія зробила на мені велике вражінє.

— Ну, звісно, така гарна дівчина може зробити вражінє, але бережись, щоб не пошкодити ся!

— Та бо ти так говориш, як би я дійсно залюбив ся, а ту лише просто вона мені подобала ся, більш нічо... Але ти сего дня щось в дуже добрім гуморі, годі з тобою серіозно побалакати..., вирочім і так уже не рано, ходімо спати, раненько треба дещо полагодити, а відтак поїдем на весілле.

За кілька хвилин темно було в комнатах наших гімназистів, важкий храїт съвідчив про твердий сон Ізидора, але Володимир не спав ще. Він на силу намагав ся заснути, перевер-

тав ся — хоч дармо, гадки роем товнили ся в его голові, про сон не було й бесіди.

На дворі ніч чудова, синьо-голубе небо заєяне зорями, де-не-де покрите мов білимі платками, хмарками, а зноміж них виринає що хвилини поважне лицє місяця. Як раз в ту хвилину, як Володимир відвернув ся від стіни, упав промінь місяця ему на лицє, він не наче з просоня прокинувся та митю став одягатись. „Маю тут перевертатись, волю вийти на съвіт,“ пробурмотів він півголосом, та тихцем на пальцах, щоб не пробудити товариша, вийшов з хати. Нині наш Володимир справді якийсь дивний, ему дуже припала до вподоби тата Марійка, але лиши припала до вподоби, більш нічо... А все-ж таки він так розпитував про ю товариша, неначе-б хотів конче почути з его уст як найкрасіші о ній слова. Він розирає ся по небозводі і все те здає ся ему таким чарівним, таким принадним, як ніколи передше, Він маєть у перше нині з'умів оцінити красу природи. Бо-жі ніколи не був так романтично настроєним, як нині. Він не тільки кожду зірку, але й кожду хмарку вважав необхідною декорацією; кождий легіт, кождий шум, одним з тих акордів, що разом зливають ся в прегарну, гармонійну мельодію природи. Підкладом до всего того була якась нечайна переміна в его нутрі, з котрої він сам собі не умів здати справи.

Володимир, як і его товариш належали до сих рідких гімназистів, що кромі латини й грек-

Крутів ся ту по Вінніпегу більше як тиждень „Russian Nobleman“ Nicholas Neleedoff. Ка-
зав він, що юзить собі так по цілій Америці і
списує все, що бачить та чує, тай посилає до
російської часописи „Нове Время“, або вирост
до гр. Льва Н. Толстого, котрого він має честь
бути приватним секретарем і кореспондентом з
Америки. Наблягавши повну кишеню, лазив
пан літерат у вільних хвилях по хатах поміж
наші люди і намовляв їх, щоб їхали до North
Dakot-i. Не в час вибрав ся „літерат“ людий
дурити — люди ще не забули Young-а і певно,
що не забудуть.

Новий транспорт людей з Галиччи прий-
шов, числом около сотки народу. Зараз порозси-
дано їх по наших кольоніях.

Із „Свободи.“

НОВИНКИ.

Чернівці, дні 9. вересня 1897.

Краєвий президент гр. Гое виїхав в
супроводі свого секретаря вчера поспішним по-
тязом до Сучавиці на похорон бл. п. архиман-
дрита Іларіона Филиповича.

З університету. По смерті сьвітила чер-
новецького університету д-ра Гравайна не об-
саджено ще катедру цивільного, торговельного і
векселевого права. В заступстві буде ті предмети
викладати проф. др. Альфред Гальбан.

Прикре доходжене споводував радний
міський Балтінестер. Директорка вищої виді-
лової школи в Чернівцах п. Ірліч видала зі-
шкіли одну біду ученицю з 3-ої класи лише
тому, що она купила собі книжку в іншій
книгарні, як сего собі бажала директорка. Дів-
чина пішла до твої книгарні і жадала звернення
грошей, але книгарник на се пристав, бо книжка
була цілком відповідаюча шкільним приписам. З
ведіким плачем вийшла безпорадна дівчинка зі
скелену, а в тій хвили здібав ей радний Балті-
нестер і довідав ся о цілій справі. На публичному
засіданні міської ради він підніс сю некоректність
директорки і зажадав строгого доходження, бо
еконстатовано, що книжка була цілком відповіда-
на, лиш гришила тим, що не була куплена в
книгарні, припуроченій директоркою. Справою
заняла ся вже міська рада шкільна, котра зро-

бить конець протекційній системі супротив чер-
новецьких книгарень.

Анекдота чи правда? Берлінська газе-
та Börsen Courtiga доносить про таку, пригоду: Сербський королів Наталій, що тепер перебуває
в Біяриці, іронів в невідомий спосіб діамант
вартості 180.000 фр. Помимо всіх шукань немож-
на було его віднайти. Тоді королева отверто
прирікла, що коли той діамант знайде ся, она
жертвует его на добродійні цілі. Два дні потім
дістав ся знов загадочним способом дорогий камінь
на столик королевої, а коло него карточка
такого змісту: „чи королі дотримують слова?“
Королева хотіла довести, що не лише королі,
але і королеві вміють додержати даного слова, і
жертвувала той діамант на лотерию, з котрої
дохід в сумі 500.000 франків роздано бідним.

Русини, запамятайте собі! Одна аме-
риканська газета сердить ся на тих своїх „перед-
платників“, що — так само, як деякі Русини —
побирають через якийсь час газету, а потім від-
силають з заміткою „не приймає ся“ і не хотять
заплатити побирані числа. До таких людей від-
зыває ся та американська газета ось як: „Коли
чоловік уживає борівки на шнір яко спинку
для ковирика; коли сідає на піфер зелізничного
вагону, аби не заплатити білету; коли задержить
в ночі годинник, аби він не з'уживав ся; коли
над „ї“ не кладе точки, щоби заощадити чорни-
ла; коли поєде на гробі матери жито — то та-
кий чоловік все ще порядний супротив того, ко-
тром побирає газету через два-три місяці, а ко-
ли приходить до заплачення, звертає єй з заміт-
кою: „не приймає ся.“ Русини, запамятайте собі
се добре і не давайте нам нагоди, щоб і ми
про вас таке мусіли написати.

Політичне польське тов. „Koło polskie
na Bukowinie“ відбуло в понеділок свої загальні
збори. На них явили ся ледви кілька десять чле-
нів. Сконстатовано, що рух в товаристві був
дуже малий. Головою товариства вибрано дідича
з Ошихліба, кіцманського повіту, Станіслава
Богдановича. Членами видлу стали: посол Хр.
Абрагамович, Август Чернявський з Чернівців,
проф. унів др. Гальбан, будівничий Коритовський,
нотар з Садагури Кузнярський, лікар др. Квят-
ковський, кс. Піотровський з Садагури, дідич др.
Скибінський з Глібоки, ремісник Тишинський і
дідич з Прелича Весоловський. Хід нарад був
млавий і зрештою збори скінчили ся незвичайно
скоро. Видко, нема більшого зainteresowania ї
бук. Поляків.

О страшнім вирізаню подорожніх
межі Пенанга Ачію на англійські парівци „Пе-
нанг“ доносить ліондонський „Standard“: В Едіє
одинайцять Ачіесів обидвох полів зажадали бі-
летів на переїзд парівцем „Негу.“ Каштан Росс,

ки занимали ся поза школою питаннями сусіль-
ними, як між іншими і емінципацією жінок,
однак бачучи чорну дійсність, скептично задив-
лялись на сю справу. Вони часто обертали ся в
жіночих товариствах, та знали про жінок, що
се „циї“, котрим в голові пусто, лбають лише
про убране та інші подібні дрібниці — мовляв
„волос довгий, розум короткий.“ Тому то вони
згорда гляділи на панночок, та лиш часом до-
пкулювали один другому якою чорнобривкою.

Однаке Марія, се була красавиця, що сво-
їм знанем; таутовностю справді Володимирові
займовувала — такої дівчини він ще з роду не
бачив.

Вже Ізidor на другий бік перевернув ся,
як прийшов до хати Володимир.

— А ти куди волочиш ся по ночі, ходив
зорі лічти? Бачу, тобі се Петерчиня нагнала
романтизму до лоба, чи радше до серця, тільки
глази, щоб его хто туди не вигнав, бо то в
ночи небезпечно, в день то хоч втечеш, а в
ночи як Біг дасть...

— Но! но! не дотепкуй, тільки син!

І за хвилину солодкий сон обійняв обох
товаришів.

* * *

Нової своєї лекції напи Володимир дуже
пильнував та тратив на ній ледви чи не більшу
частину часу, свободного від науки шкільної, але

що відбував дуже часто подорож на тій лінії,
помимо приписів корабельної компанії, позивав
їм війти на корабель без піддавання їх докладній
ревізії і без відображення їх оружия; робив то в
тім переконаню, що з Ачіесами найлікше пора-
дити собі можна добротою. І наслідком цього оп-
тичного переконання кілька десять людей упало
жертвою. О 5-ій год. пополудні корабель випли-
нув з порту; о 7-ій год. капітан враз з першим
офіціром Ів вечеру в своїй каюті, коли вишло
трех Ачіесів з штилетами. Офіцір, ранений
тижко, вспів утечі, а капітана формально по-
січено. Рівночасно розбійники грабили і морду-
вали на покладі. Убили керманича і одного
моряка, решта залоги утікла і сковалася в
складі вугля. Перший машиніст мав однак тільки
притомності, що завернув корабель в сторону
суші. І до него припали рабівники з ножами,
але відважний машиніст вхопив ся обіруч роз-
шпаленої рури, перескочив на другу сторону і
схоронив ся в темряві. Різня і рабівництво тре-
вали 2 години; пірати зрабували 15.000 доларів
і замордували 40 осіб, та вкінці спустили оба
ратункові судна і відплинули безкарно. З 60
подорожніх лиши 20 уратувало ся. На другий
день пополудні заплив корабель до голландського
порту Teluk Semawe в страшнім стані. А роз-
бійники щезли без сліду!

Наука, штука і література.

Geschichte der Bukowina. Напи-
сано проф. др. Раймунд Фр. Кайніль. Часть
III. Буковина під пануванем австрійського цар-
ського дому. Ціна 80 кр. у Пардінього.

Ся праця то вже довго очікуваній твір, бо ж
кождий Буковинець мусить прецінь зацікавити
ся історією тої доби, коли наш рідний край під
правлінem Австрії став культурно розвивати ся.
Зміст книжки такий:

I. Розділ: Перегляд політичних відносин
перед окупацією Буковини. Окупація Буковини
через Австрію. Конвенція відступлея і управ-
вилене границь.

II. Розділ: Буковина під військовою, управ-
вою і пересправи про її устрій. Буковина яко
округ Галичини. Оголошене Буковини самостій-
ним краєм коронним і нова організація краєвих
властей. Тут вичислені всі краєві управителі й
президенти.

III. Розділ: Відносини поодиноких церков і
їх розвиток. Історія гр. пр. архиєпархії і реїтій-
ного фонду. Досить уважно співіднести шкільництво, а
то школи народні, середні і фахові, університет,
музей і т. д.

до нашого жіноцтва — заговорив одного вечера
Влодко.

— Ти про що се, знов тобі еманципація
вліза в голову, чи що? — пробурмотів това-
риш, що з жадобою дочитував якусь книжку.

— Ну, хоч би й про се, але взагалі про
відносини наші до жінок.

— А бач, який я недотепний, і не догадав
ся, про що се ти верзеш, тобі тут ходить о
відносини до Марії. О! ти тут справді, як бачу,
таки всесторонній. Тільки гляди, щоб з одної
країнності не попав у другу, бо й тоді будеш
одностороннім.

— З тобою, видко, не дійти до ладу; я
хотів як з товаришем по давньому побалакати,
а ти збував мене від якогось часу, як дитину,
шутками.

— Ну, ну! не сердись, я знаю, що твоя
Маруся така съвята, що з неї не вільно і по-
шуткувати.

— О се тобі мабуть ходить, а що правда? вга-
дав?

— Трохи так, трохи й ні!

— Се твоя звичайна фраза, як чого не ви-
падає тобі вповні притакнути, то кажеш: „тро-
хи так, трохи ні.“

— Але лишім „фрази“ а приступім до ре-
чі — відозвав ся Володимир.

(Дальше буде).

Оба товариші нераз заводили бесіду й про
любов, але вважали її чутем чисто самолюбним.
Вони вирочім порішили жити безженно та по-
святити жите на услуги свого народу.

— Та бо бачиш, Влодку, ми занадто одно-
сторонні погляди виробили собі про відносини

IV. Розділ: Аграрні відносини і підданство. Справа податків земельних. Розвиток матеріальної культури, як: управа різі і лісів, хову худоби, промисловості, торговлі, комунікацій, як: доріг і залізничних пляхів і т. д. Докладно й ясно обговорена справа панщини й підданства.

V. Розділ: Населене. Пляни колонізаційні. Поселене Липован, Німців, Угрів, Словаків, Чиганів.

Книжка заінтересує кожного, бо містить в собі дуже цікаві дані, які старанно позбирав автор. Др. Кайніль окрасив свою роботу удачними портретами цісарів Франца Йосифа I, Йосифа II. і цісаревої Марії Тереси і кількома іншими красними ілюстраціями. Праця присвячена пам'яті 50-літнього панування нашого цісаря Франца Йосифа I.

I. частина вийшла вже в другому виданні, описує долю Буковини до р. 1342 і коштує 50 кр.

II. частина описує молдавський період т. зв. від р. 1342—1774 і коштує 1 зл. 30 кр. Всі книжки Др. Кайніль можна набути у книгарні Г. Пардінього.

Телеграми „Буковини“.

З дня 9-го вересня 1897 року.

Відень. Утромусе ся поголоска, що клерикал др. Ебенгох, котрий тепер відбуває часті наради з гр. Баденім, має стати президентом ради державної. — Цісар призначав пізні (в четвер) в полуночі німецького війскового аташе Гільзен-гезелера, котрий привіз письмо від німецького цісаря з гратулациями з тієї нагоди, що наш цісар уже 25 літ є властителем 16-го прусского полку гузарів. Відтак приняв цісар депутатію від сего полку.

Прага. Намістник видав обігник, в котрим виступає против того, що деякі реставратори заборонили в своїх локалях говорити по чески, інші знов по німецьки. Намістник заборонює таке маніфестоване хоробливої дразливості національної в публичних локалях.

Будапешт. Nemzet відповідає Pester Lloyd-ovi що анті віденський, анті берлінський кабінет не потребує жадати тексту росийсько-французького союза, бо цісар Вільгельм довідався о нім особисто в Петербурзі, а цісаря Франц Йосифа та італіанського короля Гумберта повідомлено о всім докладно.

Париз. Бісмарк сказав одному французькому політикові, що росийсько-французький союз не можна тепер уважати небезпечним для мира; се наступило би хиба тогди, коли-б Австрія зірвала з Німеччиною.

Лондон. Англія згодила ся на іменування міжнародної комісії контролю над доходами Греції; комісія буде складати ся з шестиох членів.

Софія. Князь приняв димісію міністра фінансів Гешова, і іменував на його місце дотеперішнього міністра судівництва Теодорова. Міністром судівництва став Згурев, міністром торговлі Величков, а міністром просвіти Вазов.

П. ІІ.

Сим маю честь повідомити П. Т. Публіку, що я з днем 24. липня с. р. отворила у Вижници ТОРГОВЛЮ МІШАНИХ ТОВАРІВ разом з

комнатою до снідань.

Поручаю Вищ. місцевій і доокрестній публіці каву, чай, цукор, вино, Порттер, пиво, СВІЧКИ ЦЕРКОВНІ і СТОЛОВІ, папір, прибори шкільні, Фарбу і щітки. Висилка на село виконує ся відворотною поштою.

Услуга скора, ціни низькі!

З глубоким поважанням

АННА МОСКВА.

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Чернівцях,

(улиця Петровича число 4)

має готові отсі

друкорти шкільні

як найліпше виконані, й по найдешевших цінах:

Classenbuch — Wochenbuch — Gestionsprotokoll — Inspectionsbericht, — Jahresausweis — Lehrerkataster — Schulkataster — Schulversäumnisausweis — Schulnachrichten i Повідомлення шкільні.

Є також оправлені діловодчі протоколи та окладники до каталогів і тижневників.

Замовлення з провінції виконують ся відворотною поштою.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richters Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Antler“.

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одноке руске товариство асекураційне, обезпечує будинки, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сено в стогах і будинках проти вогню і огнебійних за можливо найнижчою оплатою.

Дністер розпочав п'ятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після заключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50,000 зл., фонд резервний 54731 зл. 40 кр., резерв премій 34737 зл. 03 кр., разом 139468 зл. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує, ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодувань в сумі 309.147 зл. 69 кр.

На жите можна обезпечати ся через „Дністер“, після всіх можливих комбінацій в товаристві взаємних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористніші умови і видає поліси і квіти в рускій мові.

Зголосення о уділенні агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступдений, приймають ся.

Видав товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовського.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

улиця Петровича ч. 2.

має на складі отсії свої видання:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжі, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зл. за річник, а всі 7 разом 6 зл.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перекороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток“

для членів дітів. 32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских дітів. Ю. Фед'ковича 10 кр.

Образки з природи.

Ціна 5 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки“, а по 2 кр. за кожну поодиноку книжочку.

Замовлення приймає й редакція „Буковини“.

В КОЖДІЙ РУСЬКІ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

народописна карта

українсько-русского народу,

зділена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчина у Львові

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зл. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зл. 50 кр., з рекомендованою перевисилкою 3 зл.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимкорше!

Хто хоче мати

добру і дешеву

МАШИНУ до ШИТЬЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зл. і то за готові гроши і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за репарацію не потребує журисти ся, бо я роблю ту бу безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Руслан і обслужу Вас по братському

з поважанем

В. Данилевич,
машиніст у броварі Штайнері в Чернівцях, при ул. зеленої (Banhofstrasse) ч. 26.

За редакцію відповідає Осип Маковей.